

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 4534/2022
04.09.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца Културно уметничко друштво „Коло“ Бујановац, чији је пуномоћник Драган Величковић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије - Дирекција за имовину Републике Србије, Београд, коју заступа Државно правобранилаштво - Одељење у Лесковцу, тужене ЈУ за образовање и културу „Вук Караџић“ Бујановац и тужене Општине Бујановац, коју заступа Општински јавни правобранилац, ради утврђења права својине на непокретности, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2409/2021 од 10.02.2022. године, у седници одржаној 04.09.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2409/2021 од 10.02.2022. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Врању П 16/20 од 18.05.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца Културно уметничко друштво „Коло“ Бујановац којим је тражио да се утврди да је по основу одржаја стекао право својине на северном приземном делу зграде који чини посебну целину у оквиру исте и састоји се од седам пословних просторија, два купатила и два санитарна чвора, ходника и посебног улаза са вратима на северној страни зграде која се налази на кп бр. ..., уписане у лн. бр. .. КО Бујановац, те да су тужени дужни да признају, трпе и омогуће пренос права власништва тужиоцу по правноснажности пресуде која ће служити као подобна исправа за упис код надлежне службе катастра непокретности, као и за трошкове поступка. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да на име трошкова парничног поступка исплати туженој Републици Србији износ од 351.500,00 динара а туженима ЈУ за образовање и културу „Вук Караџић“ Бујановац и Општини Бујановац износ од 531.500,00 динара, све са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 2409/2021 од 10.02.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда у ставу првом изреке. Ставом другим изреке, је преиначено

решење о трошковима садржано у ставу другом изреке првостепене пресуде тако што је обавезан тужилац да туженој Републици Србији накнади ове трошкове у износу од 235.500,00 динара, друго и трећетуженом 315.750,00 динара у року од 15 дана, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“ број 72/11 ... 10/2023 - други закон) и утврдио да ревизија није основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац Културно уметничко друштво „Коло“ Бујановац је 12.01.1996. године закључио уговор о уступању непокретности на трајно коришћење са преносиоцем Друштвеном установом за образовање и културу „Вук Караџић“ Бујановац, у којем је као предмет уступања наведен део зграде на којем тужилац у овом поступку тражи утврђење права својине по основу одржаја. Ништавост наведеног уговора о уступању је утврђена правноснажном пресудом донетом по тужби Општине Бујановац. Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 1603/18 од 15.03.2019. године правноснажно је одбијен тужбени захтев тужиоца КУД „Коло“ којим је тражио иселење ЈУ „Вук Караџић“ из спорних просторија. У питању је део зграде изграђене из средстава самодоприноса, која се налази на кп. .. КО Бујановац, уписана у лн. .. КО Бујановац, у време покретања ове парнице уписана као државна својина Републике Србије са правом коришћења Дома културе „Вук Караџић“ Бујановац, а актуелно уписана као јавна својина Општине Бујановац. Неспорна је чињеница да је тужилац удружење на бази учлањења.

Код изнетих чињеница, правилно су нижестепени судови закључили да услова нема да се тужиоцу утврди право својине на описаном делу зграде по означеном основу одржаја.

Имајући у виду утврђене чињенице да је предметна зграда Дома културе изграђена средствима самодоприноса, да је на згради уписана јавна својина Општине Бујановац, право коришћења Јавне установе „Вук Караџић“ Бујановац и правноснажно утврђене ништавости уговора од 12.01.1996. године којим је друштвена установа неовлашћено уступила право трајног коришћења дела објекта тужиоцу - удружењу, правилно су нижестепени судови одлучили када су тужбени захтев одбили као неоснован.

Ревизија тужиоца није основана у оспоравању правилности побијане пресуде.

Наиме, чланом 80. Закона о удружењима („Службени гласник Републике Србије“ бр. 51/2009, на снагу ступио 21.10.2009. године, са применом од 22.10.2009. године) прописано је да непокретности у друштвеној својини на којима право коришћења имају друштвене организације, удружења или облици повезивања

удружења (савези), са седиштем на територији Републике Србије (у даљем тексту: друштвене организације), даном ступања на снагу овог закона постају средства у државној својини на којима право коришћења има јединица локалне самоуправе на чијој се територији непокретности налазе. Чланом 81. прописано је да непокретности у друштвеној својини на којима су друштвене организације до дана ступања на снагу овог закона имале право коришћења прелазе у својину, односно сусвојину ових друштвених организација, сразмерно уделу којим су друштвене организације учествовале у финансирању ових непокретности сопственим средствима оствареним од добровољних чланарина, поклона, донација, легата и на други дозвољени начин (став 1), с тим да се сопственим средствима не сматрају средства остварена на основу вршења јавних овлашћења или друга средства остварена из буџета друштвено-политичких заједница (став 2) и да се својинска права из става 1. овог члана утврђују у поступку пред надлежним судом (став 3).

При изнетој регулативи, на згради изграђеној из средстава самодоприноса која је постала средство у државној својини, односно по ступању на снагу Закона о јавној својини („Службени гласник Републике Србије“ број 72/11 ... 104/16) у јавној је својини Општине Бујановац, тужилац није могао стећи право својине ни у једном делу. У смислу цитираних одредби члана 81. Закона о удружењима није доказано да је тужилац као удржење учествовао у финансирању предметне непокретности сопственим средствима. Намена ствари у јавној својини одређује се законом или одлуком надлежног органа донетог на основу закона, односно другог прописа или општег акта (прописано је у члану 5. Закона о јавној својини).

Сходно томе да тужилац није могао стећи право својине на делу зграде изграђене из средстава самодоприноса, из разлога који су изнети, тужбени захтев тужиоца је неоснован, а његови ревизијски наводи којима се позива на трајање државине утицаја не могу имати.

Из изнетих разлога, Врховни суд је одлучио као у изреци, применом члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

Председник већа - судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић